

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **T. Š.**, zastúpenej JUDr. L. P., proti odporcovi **R.**, zastúpenému JUDr. M. C., **o určenie trvania pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde v Žiline pod sp.zn. 4 C 173/2006, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. apríla 2009 sp.zn. 5 Co 23/2008, rozhodol

t a k t o :

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 28. apríla 2009 sp.zn. 5 Co 23/2008 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľka sa podaným návrhom na začatie konania domáhala, aby súd určil, že pracovný pomer medzi ňou a odporcom trvá. Súčasne žiadala vysloviť povinnosť odporcovi pridelovať jej prácu podľa pracovnej zmluvy a zaviazat' ho zaplatiť jej, počnúc 13. decembrom 1989, ušlú mzdu. Svoj návrh na začatie konania odôvodnila tým, že od dňa 13. decembra 1989 ju odporca nepustil na pracovisko, čo zdôvodnil tým, že jej bol priznaný starobný dôchodok, pričom ona ani ústne, ani písomne nepožiadala o skončenie pracovného pomeru.

Okresný súd v Žiline rozsudkom zo dňa 13. septembra 1991 č.k. 13 C 1070/90-33 určil, že pracovný pomer medzi navrhovateľkou a odporcom trvá a odporcovi uložil povinnosť poskytnúť navrhovateľke náhradu mzdy vo výške 43.695,60 Kčs za čas od 13. decembra 1989 do 13. septembra 1991 do troch dní. Ďalej rozhodol o tom, že odporca je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu v Žiline súdny poplatok vo výške 1.748,- Kčs.

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 6. marca 1992 sp.zn. 17 Co 55/92 rozsudok okresného súdu zmenil tak, že návrh zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Na dovolanie navrhovateľky Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 30. júna 1993 sp.zn. 4 Cdo 59/93 rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17 Co 55/92 zo dňa 6. marca 1992 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vyslovil pritom právny názor, že v ďalšom konaní bude potrebné objasniť všetky okolnosti o existencii dohody o rozviazaní pracovného pomeru, predovšetkým je potrebné zistiť, či sa účastníci dohodli o rozviazaní pracovného pomeru, nakoľko oznámenie v žiadosti o starobný dôchodok, že navrhovateľka skončí pracovný pomer k určitému dňu, hoci potvrdené organizáciou, pokiaľ by tomuto nepredchádzala dohoda o skončení pracovného pomeru, alebo iný úkon smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu, by nezaväzovalo ani pracovníka, ani organizáciu.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 31. augusta 1993 sp.zn. 17 Co 2410/93 rozsudok Okresného súdu v Žiline zo dňa 13. septembra 1991 č.k. 13 C 1070/90-33 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zrušujúcom uznesení súhlasne s právnym názorom vysloveným dovolacím súdom uviedol, že v ďalšom konaní je potrebné skúmať, či sa účastníci dohodli o rozviazaní pracovného pomeru.

Okresný súd v Žiline rozsudkom z 29. júna 2004 č.k. 13 C 1070/1990-214 žalobu zamietol a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Uviedol, že v priebehu súdneho konania na základe zmluvy č. 118/92 zo dňa 28. júla 1992 (č.l. 173 spisu) uzatvorenej medzi F. ako predávajúcim a Ing. M. B. a Ing. M. H. – spoločníkmi a konateľmi obchodnej spoločnosti R. ako kupujúcimi, prešlo vlastnícke právo k veciam, iným právam a iným majetkovým hodnotám, ktoré slúžili k činnosti štátneho podniku M., ako aj práva a povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávných vzťahov zamestnancov, z tohto bývalého štátneho podniku na obchodnú spoločnosť R.. V dôsledku tejto právnej skutočnosti, súd potom pokračoval bez ďalšieho v konaní s obchodnou spoločnosťou R., ako odporcom. Vykonal vo veci dokazovanie výsluchom navrhovateľky a odporcu na pojednávaní dňa 24. júna 2004 a oboznámením s listinným dôkazom – rozhodnutím S. zo dňa 9. júna 1992 o priznaní starobného dôchodku (č.l. 204 spisu). Najskôr odcitujúc ustanovenia § 42 ods. 1, § 43 ods. 1, 2 a § 244 ods. 2 Zákonníka práce aplikovaného na daný právny vzťah (zákona číslo

65/1965 Zb. v znení zákona číslo 81/1990 Zb.) konštatoval, že z výsledkov doterajšieho dokazovania mal súd preukázané, že navrhovateľka sa po 1. decembri 1989 síce domáhala výkonu práce u odporcu, ale odporca jej výkon práce neumožnil z dôvodu, že jej pracovný pomer skončil dohodou ku dňu 30. novembra 1989. Ďalej mal z vykonaného dokazovania preukázané, že rozhodnutím S.zo dňa 9. júna 1992 bol navrhovateľke s účinnosťou od 1. decembra 1989 priznaný starobný dôchodok, ktorý poberá do súčasnosti. Z výsluchu navrhovateľky a odporcu na pojednávaní dňa 24. júna 2004 mal súd za preukázané, že medzi účastníkmi nebola uzatvorená písomná dohoda o skončení pracovného pomeru, ani urobený iný úkon smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu, tak ako to vyžadujú príslušné ustanovenia Zákonníka práce upravujúce spôsoby skončenia pracovného pomeru. Podľa § 80 písm. c/ O.s.p. návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Tento naliehavý právny záujem musí existovať i v dobe, kedy súd vyhlasuje rozsudok vo veci (§ 154 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade súd dospel k názoru, že pokiaľ navrhovateľka uplatňovala svoje právo s navrhovaným petitom, nespĺňa podmienku existencie naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, nakoľko zamestnanec sa v prípade skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa môže domáhať ochrany svojho tvrdeného práva návrhom na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru s tým, že nároky z neplatného rozviazania pracovného pomeru upravujú ustanovenia § 61 až § 64 Zákonníka práce. V prípade, že by navrhovateľka žiadala vyslovenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, bol by jej návrh podaný neskoro, nakoľko odporca jej výkon práce neumožnil z dôvodu, že jej pracovný pomer skončil dohodou ku dňu 30. novembra 1989, pričom návrh došiel súdu až dňa 6. decembra 1990, t.j. po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty na uplatnenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru, zakotvenej v § 64 citovaného zákona. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, súd žalobu zamietol. Na rozhodnutie o povinnosti na náhradu trov konania súd aplikoval ustanovenie § 150 O.s.p.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 26. mája 2005 sp.zn. 5 Co 494/04 potvrdil prvostupňový rozsudok a vyslovil, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva. Preskúmaním spisového materiálu vrátane vyhodnotenia toho, čo uviedli účastníci v odvolacom konaní konštatoval, že prvostupňový súd postupoval v súlade s ustanovením § 132 O.s.p., keď dôkazy hodnotil podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania

najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci a dospel k právnenému záveru, s ktorým sa odvolací súd stotožnil. Prvostupňový súd mal nepochybne preukázané, že navrhovateľka sa po 1. decembri 1989 skutočne domáhala výkonu práce u odporcu, ale odporca jej výkon práce neumožnil s odôvodnením, že jej pracovný pomer skončil dohodou ku dňu 30. novembra 1989. Preukázateľne bolo zistené, že rozhodnutím S.zo dňa 9. júna 1992 bol navrhovateľke s účinnosťou od 1. decembra 1989 priznaný starobný dôchodok, ktorý poberá do súčasnosti. Navrhovateľka až 6. decembra 1990 podala na súd žalobu o určenie trvania pracovného pomeru a náhradu mzdy. Správne potom prvostupňový súd poukázal na ustanovenie § 64 vtedy platného Zákonníka práce, podľa ktorého neplatnosť rozviazania pracovného pomeru bolo možné uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa pracovný pomer mal skončiť týmto rozviazaním. Podľa súdnej judikatúry R 75/1977, ak chce zamestnanec alebo zamestnávateľ zabrániť tomu, aby nastali účinky vyplývajúce z rozviazania pracovného pomeru, v lehote dvoch mesiacov musí podať na súde žalobu o určenie, že právny úkon o rozviazaní pracovného pomeru je neplatný. Ak takáto žaloba nebola podaná, pracovný pomer medzi účastníkmi sa skončil podľa tohto právneho úkonu, aj keby išlo o neplatné rozviazanie pracovného pomeru. Po uplynutí dvojmesačnej lehoty sa súd už otázkou platnosti rozvázovacieho úkonu nemôže zaoberať, a to ani ako predbežnou otázkou. Platí to aj v konaní o žalobe na určenie, že pracovný pomer trvá. Odvolací súd vychádzajúc z vyššie citovanej súdnej judikatúry dospel k záveru, že rozsudok prvostupňového súdu je správny. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 150 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p., aj keď odporca bol v odvolacom konaní úspešný, nepriznal mu právo na náhradu trov vzhľadom na charakter prejednávanej veci a pomery navrhovateľky, ktorá je starobnou dôchodkyňou a jej jediným príjmom je starobný dôchodok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie navrhovateľky rozsudkom z 28. septembra 2005 sp.zn. 1 Cdo 193/2005 rozsudok Krajského súdu v Žiline z 26. mája 2005 sp.zn. 5 Co 494/04 a rozsudok Okresného súdu v Žiline z 29. júna 2004 č.k. 13 C 1070/1990-214 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu v Žiline na ďalšie konanie. Konštatoval, že dovolanie je v danej veci prípustné podľa § 238 ods. 2 O.s.p., t.j. preto, že sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Ak sa odvolací súd bez zákonného podkladu odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, dovolanie je prípustné bez zreteľa na to, ako odvolací súd rozhodol. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že odvolací súd musí rešpektovať ten právny názor, ktorý je

vyslovený v rozhodnutí dovolacieho súdu. Pri úvahe, v akom smere je právny názor dovolacieho súdu obsiahnutý v jeho zrušovacom rozhodnutí pre súdy v ďalšom konaní záväzný, je treba okrem iného vziať do úvahy to, že vždy musí vychádzať z určitého skutkového základu, ktorého východiskom boli predovšetkým tvrdenia účastníkov a výsledky dokazovania v doterajšom priebehu konania. Uvedený skutkový základ veci sa však môže v konaní, ktoré nasleduje po zrušovacom rozhodnutí dovolacieho súdu, zmeniť, pretože účastníci môžu uviesť ďalšie skutkové tvrdenia a označiť dôkazy a súd môže dospieť na základe vykonaných dôkazov k skutkovým zisteniam, ktoré sú odlišné od pôvodných tvrdení účastníkov alebo od pôvodných výsledkov dokazovania. Ak dôjde k tomu, že sa v ďalšom konaní zmení skutkový základ veci, z ktorého vychádzal právny názor dovolacieho súdu, je nepochybné, že na základe zmeneného skutkového základu veci sa záväznosť právneho názoru dovolacieho súdu nemôže uplatniť, lebo na inak zistený skutkový základ veci už nedopadá; za tejto situácie sú súdy povinné samostatne posudzovať aj po právnej stránke výsledky dokazovania (viď tiež právny názor vyjadrený v Rozbore a zhodnotení úrovne súdnych rozhodnutí v občianskom súdnom konaní na súde prvého stupňa zo dňa 23. novembra 1967, sp.zn. Prz 36/67, uverejnený v Zborníku Najvyššieho súdu o občianskom súdnom konaní a konaní pred štátnym notárstvom I, SEVT, Praha 1974, str. 96 - 97). Záväznosť právneho názoru dovolacieho súdu sa preto v ďalšom konaní pred súdmi uplatní za predpokladu, že sa po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu, prípadne tiež súdu prvého stupňa, nezmení skutkový základ veci natoľko, že je vylúčená aplikácia právneho názoru dovolacieho súdu na nové skutkové zistenia a na nový skutkový záver vo veci. Dovolací súd skonštatoval, že o takýto prípad išlo aj v prejednávanej veci, keďže nižšie súdy v ostatných rozhodnutiach vychádzali zo skutkových záverov zistených (známych) už v čase rozhodovania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto veci. Nerešpektovanie jeho právnych záverov potom malo za následok pripustenie dovolania (§ 238 ods. 2 O.s.p.) proti ostatnému odvolaciemu rozsudku. Preto dovolací súd zopakoval právny záver už vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v jeho rozhodnutí zo dňa 30. júna 1993 sp.zn. 4 Cdo 59/93, že v ďalšom konaní bolo povinnosťou nižších súdov predovšetkým objasniť všetky okolnosti o existencii dohody o rozviazaní pracovného pomeru, predovšetkým bolo potrebné zisťovať, či sa účastníci dohodli o rozviazaní pracovného pomeru, nakoľko oznámenie v žiadosti o starobný dôchodok, že navrhovateľka skončí pracovný pomer k určitému dňu, hoci potvrdené organizáciou, pokiaľ by tomuto nepredchádzala dohoda o skončení pracovného pomeru, alebo iný úkon smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu, by nezaväzovalo ani pracovníka, ani organizáciu. Nerešpektujúci

právny postup nižšie súdy potom dospeli k logicky protichodným záverom, keď napr. prvostupňový súd mal za preukázané, že medzi účastníkmi nebola uzatvorená písomná dohoda o skončení pracovného pomeru, ani učený iný úkon smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu, ale napriek tomuto zisteniu návrh zamietol v konečnom dôsledku preto, že neplatnosť rozviazania pracovného pomeru neuplatnila navrhovateľka včas. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukázal aj na to, že už v rozsudku sp.zn. 5 Cdo 36/2000 (publikovaný v časopise Zo súdnej praxe pod č. 17/2001) uviedol, že pokiaľ vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozsudku vyslovil právny názor, podľa ktorého patrí žalobcovi náhrada mzdy podľa § 61 ods. 1 Zákonníka práce len za predpokladu, že rozviazanie pracovného pomeru dohodou k 13. novembru 1992 bude určené súdnym rozhodnutím za neplatné, tým zároveň nezaujal stanovisko aj k možnosti posúdenia uplatneného nároku podľa § 130 ods. 1 Zákonníka práce. Túto možnosť nemožno vylúčiť v prípade, ak k dohode o rozviazaní pracovného pomeru vôbec nedošlo. V takomto prípade nemôžu nastať účinky vyplývajúce z ustanovenia § 64 Zákonníka práce o domnienke (fikcii) skončenia pracovného pomeru, ak neplatnosť jeho rozviazania nebola uplatnená v stanovenej lehote, pretože toto ustanovenie predpokladá uplatnenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru právnym úkonom (výpoveďou, okamžitým zrušením, zrušením v skúšobnej dobe, dohodou), ktorý sa stal. Neplatným môže byť totiž len jestvujúci právny úkon. Prípadné nesprávne uplatnenie neplatnosti právneho úkonu, ktorý sa nikdy nestal, a rozhodnutie alebo aj nerozhodnutie o takomto návrhu nemá preto vplyv na posúdenie nárokov z trvajúceho pracovného pomeru. Zároveň konštatoval, že pre danú vec sú použiteľné aj závery uvedené v Stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČSR z 12. marca 1987, Cpj 291/86 (R 20/1987), kde bolo uvedené, že v konaní o uložení povinnosti organizácie vyznačiť skončenie pracovného pomeru v občianskom preukaze sa súd musí zaoberať tým, či existuje právny úkon smerujúci k rozviazaniu pracovného pomeru a kedy na jeho základe skončil pracovný pomer týmto rozviazaním (pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – bez ohľadu na lehotu uvedenú v § 64 Zákonníka práce). Ak ide o dohodu o rozviazaní pracovného pomeru (§ 43 Zákonníka práce), musí súd zisťovať, či bola uzavretá, a ktorý deň bol dojednaný ako deň skončenia pracovného pomeru, prípadne či pracovník písomne požiadal o rozviazanie pracovného pomeru k určitému dňu a či organizácia odmietla jeho žiadosť do pätnástich dní od jej doručenia alebo nie. V prípade jednostranných právnych úkonov smerujúcich k rozviazaniu pracovného pomeru musí súd zisťovať, či a kedy organizácia obdržala výpoveď, okamžité zrušenie pracovného pomeru alebo zrušenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe, a kedy na základe tohto právneho úkonu skončil

pracovný pomer. V súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 64 Zákonníka práce – v zhode s názorom dovolateľky – dodal, že uvedené ustanovenie predpisuje postup a lehotu pre uplatnenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru len vtedy, ak k nemu došlo niektorým zo spôsobov uvedených v ustanovení § 42 ods. 1 Zákonníka práce. Neplatnosť rozviazania pracovného pomeru iným spôsobom (napr. v rámci „žiadosti o priznanie starobného dôchodku“) môže byť za splnenia predpokladov naliehavého právneho záujmu (§ 80 písm. c/ O.s.p.) určená rozhodnutím súdu a môže byť v inom konaní posudzovaná aj ako predbežná otázka.

Okresný súd v Žiline následne čiastočným rozsudkom z 18. októbra 2007 č.k. 4 C 173/2006-290 určil, že pracovný pomer navrhovateľky u odporcu trvá. Zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala, aby súd uložil odporcovi povinnosť pridelovať navrhovateľke prácu podľa pracovnej zmluvy. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po vrátení veci súdu prvého stupňa navrhovateľka zotrvala na svojom návrhu, jeho skutkovom vymedzení, ako aj právnom odôvodnení s tým, že písomným podaním zo dňa 15. októbra 2007 (č.l. 278) spresnila petit návrhu v časti uplatnenej náhrady mzdy. Z výsledkov vykonaného dokazovania s poukazom na ustanovenie § 42 ods. 1, § 43 ods. 1,2 a § 244 ods. 2 Zákonníka práce v znení platnom na daný právny vzťah, s poukazom na viazanosť súdu právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom Slovenskej republiky, čiastočne vyhovel žalobnému návrhu a určil, že pracovný pomer navrhovateľky u odporcu trvá. V ďalšom konaní nebolo preukázané, že by medzi účastníkmi konania bola uzatvorená písomná dohoda o skončení pracovného pomeru, alebo bol urobený iný úkon smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu. Návrh navrhovateľky v časti, ktorou sa domáhala, aby súd uložil odporcovi povinnosť pridelovať jej prácu, zamietol z dôvodu, že výrok súdu o uložení tejto povinnosti by iba deklaroval povinnosť odporcu vyplývajúcu mu zo zákona v zmysle § 35 ods.1 písm. b/ Zákonníka práce v znení platnom a účinnom na prejednávany prípad. Považoval za účelné rozhodnúť najskôr o určení trvania pracovného pomeru navrhovateľky s tým, že po právoplatnosti tohto čiastočného rozsudku rozhodne súd o uplatnených nárokoch na náhradu mzdy.

Krajský súd v Žiline na odvolanie odporcu rozsudkom z 28. apríla 2009 sp.zn. 5 Co 23/2008 čiastočný rozsudok okresného súdu v časti napadnutej odvolaním, v ktorej súd určil, že pracovný pomer navrhovateľky u odporcu trvá, zmenil a návrh zamietol. Konštatoval, že v ostatnej časti, v ktorej súd návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala, aby

súd uložil odporcovi povinnosť pridelovať navrhovateľke prácu podľa pracovnej zmluvy zamietol, ponecháva rozsudok okresného súdu nedotknutý s tým, že o trovách konania bude rozhodovať súd v konečnom rozhodnutí. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa po zrušení oboch rozsudkov nižších súdov (prvostupňového i odvolacieho) dovolacím súdom a vrátení veci okresnému súdu na ďalšie konanie, nevyhodnotil dôkazy v súlade s ustanovením § 132 a nasl. O.s.p. a obmedzil sa len na konštatovanie, že medzi účastníkmi nebola uzavretá písomná dohoda o skončení pracovného pomeru, ani urobený iný úkon smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu tak, ako to vyžadujú príslušné ustanovenia Zákonníka práce upravujúce spôsoby skončenia pracovného pomeru a s poukazom na právny názor vyslovený dovolacím súdom čiastočným rozsudkom prvostupňový súd bez ďalšieho odôvodnenia rozhodol, že pracovný pomer navrhovateľky u odporcu trvá. Odvolací súd, plne rešpektujúc právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, ktorým právnym názorom je aj odvolací súd viazaný (§ 243d ods. 1 O.s.p.), sa dôsledne zaoberal otázkou (v intenciách zrušujúceho rozsudku dovolacieho súdu), či sa účastníci konania dohodli o rozviazaní pracovného pomeru, nakoľko oznámenie v žiadosti o starobný dôchodok, že navrhovateľka skončí pracovný pomer k určitému dňu, hoci potvrdené organizáciou, pokiaľ by tomuto nepredchádzala dohoda o skončení pracovného pomeru alebo iný úkon smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu, by nezaväzovalo ani pracovníka, ani organizáciu. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že v priebehu celého konania nebola preukázaná existencia žiadnej písomnej dohody, na základe ktorej by došlo k platnému skončeniu pracovného pomeru navrhovateľky u odporcu, rovnako nemožno z vykonaného dokazovania dospieť ani k záveru, že by pracovný pomer bol skončil ústnou dohodou. Odvolací súd ďalej zhodne s názorom dovolacieho súdu konštatoval, že k skončeniu pracovného pomeru nemohlo dôjsť ani samotným písomným podaním navrhovateľky o priznanie starobného dôchodku, hoci to oznámila aj zamestnávateľovi. Druhostupňový súd zopakoval v odvolacom konaní dôkazy, ktoré sú podstatné pre právne posúdenie veci z pohľadu časti návrhu navrhovateľky o určenie trvania pracovného pomeru, doplnil v tomto smere dokazovanie a konštatoval, že jednoznačne bolo preukázané, a to rozhodnutím S.zo dňa 9. júna 1992, ako aj opakovaným dotazom a obdržanou správou ústredia Sociálnej poisťovne v B. zo dňa 14. decembra 2007 (ktorú mal k dispozícii až odvolací súd - č.1. 314 spisu), že rozhodnutím z 9. júna 1992 s účinnosťou od 1. decembra 1989 bol navrhovateľke priznaný starobný dôchodok podľa § 21 zák.č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení. Navrhovateľka teda poberala a poberá starobný dôchodok s účinnosťou od 1. decembra

1989, pričom podľa vtedy platného práva (zák.č. 100/1988 Zb.) starobný dôchodok sa nemohol vyplácať po dobu ďalšieho zamestnania po vzniku nároku na tento dôchodok. Podľa § 98 zák.č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, výnimka bola len v prípade, ak bolo zamestnanie dojednané na dobu najviac jedného roka a v takomto prípade sa starobný dôchodok vyplácal. U navrhovateľky sa však nemohlo jednať o pracovný pomer uzatvorený na dobu určitú popri poberaní starobného dôchodku, pretože takýto pomer nikdy nevznikol medzi účastníkmi konania. Keďže navrhovateľka sama z vlastnej vôle požiadala o priznanie starobného dôchodku, o čom informovala zamestnávateľa, ktorý nič nenamietal voči tomuto zákonnému nároku navrhovateľky, vzal ho na vedomie, odvolací súd dospel k záveru, že pracovný pomer uzatvorený medzi navrhovateľkou a odporcom skončil konkludentnou dohodou, najneskôr dňom doručenia rozhodnutia S.zo dňa 9. júna 1992 navrhovateľke o priznaní starobného dôchodku so spätnou účinnosťou od 1. decembra 1989, ktorý zároveň začala poberať a poberá. Odvolací súd poukázal aj na to, že v tom čase zákon neumožňoval súbežne poberať starobný dôchodok popri zamestnaní, v ktorom bol pracovný pomer uzatvorený na dobu neurčitú. Takýto súbeh zákon vyslovene vylučoval, a keďže navrhovateľka sa sama na základe vlastnej podanej žiadosti a následne rozhodnutia príslušného orgánu o priznaní starobného dôchodku rozhodla poberať starobný dôchodok, nemohla byť zo zákona súčasne zamestnaná v pracovnom pomere na dobu neurčitú. Keďže navrhovateľka poberala a poberá starobný dôchodok, nemôže podľa názoru odvolacieho súdu existovať ani naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. na určení trvania pracovného pomeru navrhovateľky u odporcu, pretože súbeh poberania starobného dôchodku so zamestnaním v pracovnom pomere na dobu neurčitú by bol v rozpore so zákonom. Odvolací súd sa pri právnom posúdení veci v súvislosti s časťou návrhu navrhovateľky o určenie, že pracovný pomer u odporcu naďalej trvá, dôsledne zaoberal aj otázkou pasívnej legitímácie označeného odporcu v tomto konaní, nakoľko odporca v priebehu celého konania poukazoval na skutočnosť, že nie je pasívne legitímovaný a s týmto tvrdením odporcu sa okresný súd vôbec nezaoberal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Súd v doterajšom konaní po zániku pôvodne označeného odporcu M. pokračovali v konaní so spoločnosťou R.R. ako právnym nástupcom bývalého štátneho podniku. Odvolací súd vzhľadom na tvrdenia odporcu o nedostatku jeho pasívnej legitímácie doplnil dokazovanie a vyžiadal a pripojil k spisu originál odpisu zmluvy č. 118/92 o predaji majetku štátu podľa zák.č. 92/1991 Zb. uzatvorenú medzi F. a Ing. M. B. a Ing. M. H., spoločníkmi a konateľmi obchodnej spoločnosti R.R. zo dňa 28. júla 1992. Konštatoval, že navrhovateľka mala pracovný pomer uzatvorený na dobu neurčitú so

štátnym podnikom M.. Univerzálnym právnym nástupcom, čo sa týka pôvodného závodu Ž., sa stali M., ktorých majetok v celom rozsahu prešiel zo zákona na F.. M. vznikol delimitáciou závodu Ž. zo štátneho podniku M.. M. zanikol bez likvidácie dňom 30. apríla 1992 s tým, že majetok, práva a záväzky týmto dňom prešli na F.. F. uvedenou zmluvou č. 118/92 o predaji majetku štátu previedol priamym predajom časť majetku M. na spoločnosť R.R. (označený odporca, s ktorým ostatne súd konal) a to súčinnosťou od 1. augusta 1992. Z článku I. ods. 4 tejto zmluvy vyplýva, že na spoločnosť R.R. prešli práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov k zamestnancom podľa súpisu v prílohe č. 19. Uvedená zmluva obsahovala aj prílohu č. 15 – súpis súdnych a arbitrážnych sporov. Po preskúmaní obsahu celej zmluvy odvolací súd dospel k záveru, že medzi zamestnancami, ktorých spoločnosť R. prevzala, sa odporkyňa nenachádza. Ďalej je zrejmé, že v čase podpisu predmetnej zmluvy už prebiehalo toto súdne konanie o určenie trvania pracovného pomeru, ale v súčasnosti označený odporca R.R. neprevzal na základe zmluvy žiadny súdny ani arbitrážny spor, t.j. ani spor vedený medzi navrhovateľkou a pôvodne označeným odporcom M.. Ďalej považoval za potrebné konštatovať, že predmetnou zmluvou sa odporca nezaviazal, že preberá aj prípadne ďalšie záväzky, ktoré by mohli vzniknúť z predaja časti majetku M.M. alebo v budúcnosti sa vyskytnúť. Táto povinnosť nevyplýva ani zo zákona č. 92/1991 Zb. Preto z obsahu zmluvy a ani zo zákona nemožno dospieť k záveru, že R.R. je univerzálnym právnym nástupcom štátneho podniku M. Podľa názoru odvolacieho súdu označený odporca spoločnosť R.R. nie je preto v žiadnom právnom vzťahu s navrhovateľkou ako zamestnankyňou bývalého štátneho podniku, pretože záväzky bývalého zamestnávateľa navrhovateľky voči navrhovateľke neprešli na spoločnosť R.R. ani na základe zmluvy o predaji majetku štátu a ani zo zákona. Odvolací súd bol preto toho názoru, že označený odporca spoločnosť R.R., IČO: X., nie je v tomto spore pasívne legitimovaný. Aj z tohto podstatného dôvodu potom odvolací súd musel rozsudok okresného súdu zmeniť v odvolaní napadnutej časti a zamietnuť časť žalobného návrhu navrhovateľky o určenie, že jej pracovný pomer u odporcu trvá.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala v zákonnej lehote s poukazom na ustanovenie § 238 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 238 ods. 2 O.s.p. dovolanie navrhovateľka, ktorá ho navrhla zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie. Poukazovala na to, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí absolútne odchyľil od právneho názoru

uvedeného v rozsudku dovolacieho súdu zo dňa 28. septembra 2005, sp.zn. 1 Cdo 193/2005, ako aj v rozsudku dovolacieho súdu zo dňa 30. júna 1993, sp.zn. 4 Cdo 59/93. Napadnutý rozsudok preto považovala za nezákonný, zmätočný, nepreskúmateľný, bez skutkového a právneho opodstatnenia. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že medzi účastníkmi konania neexistovala žiadna dohoda o skončení pracovného pomeru a ani iný úkon, ktorý by viedol ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu. Práve naopak, bolo preukázané, že ona sa domáha podaným návrhom určenia, že pracovný pomer trvá, uloženia povinnosti odporcovi, aby jej prideloval prácu podľa pracovnej zmluvy a aby aj zaplatil ušlú mzdu. Navrhovateľka sa nikdy s odporcom ani písomne a ani konkludentne nedohodla na skončení pracovného pomeru. Žiadosť o priznanie starobného dôchodku adresovaná bývalému ONV v Č. nemôže byť z hľadiska právneho tým právnym aktom, ktorý by nahrádzal jej prejav vôle o rozviazanie pracovného pomeru z dôvodu vzniku nároku na dôchodok. Konštatovanie odvolacieho súdu, že medzi účastníkmi konania došlo ku skončeniu pracovného pomeru konkludentne, nemá žiadnu oporu v ustanovení § 42 ods. 1 Zákonníka práce, pretože pracovný pomer možno ukončiť len tými spôsobmi, ktoré zákon striktnie stanovuje (dohoda o skončení pracovného pomeru, výpoveď, okamžité zrušenie pracovného pomeru a zrušenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe). Záver odvolacieho súdu, ktorý za deň skončenia pracovného pomeru „konkludentnou formou“ označil „najneskôr deň doručenia rozhodnutia S.zo dňa 9. júna 1992 navrhovateľke o priznaní starobného dôchodku so spätnou účinnosťou od 1. decembra 1989, ktorý zároveň začala poberať a poberá“, považovala za v rozpore so zákonom č. 65/1965 Zb., ako aj v rozpore s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedenom v rozhodnutí zo dňa 30. júna 1993, sp.zn. 4 Cdo 59/93, ako aj rozhodnutí 1 Cdo 193/2005 zo dňa 28. septembra 2005. Zdôraznila, že takýmto záväzným právnym záverom bol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 243d ods. 1 O.s.p viazaný. Ďalšieho právneho pochybenia sa dopustil odvolací súd v otázke pasívnej legitímácie odporcu, keď v napadnutom rozhodnutí vyhodnocuje, že odporca nie je v konaní pasívne legitímovaný a že sa touto otázkou prvostupňový súd nezaoberal. Takéto odôvodnenie považovala za zavádzajúce, pretože prvostupňový súd mal preukázaný prechod práv pôvodne žalovaného odporcu na súčasného odporcu, v dôsledku čoho prvostupňový súd, druhostupňový súd a následne aj dovolací súd – Najvyšší súd SR s týmto účastníkom ako pasívne legitímovaným konal. V tomto smere poukázala na prvostupňový rozsudok, č.k. 13C1070/90-214 zo dňa 29. júna 2004, strana 2. Odporca je v plnom rozsahu subjektom zodpovednosti za práva a povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávných vzťahov

zamestnancov bývalého štátneho podniku. Pre prechod práv a povinností z pracovnoprávnych vzťahov nie je rozhodujúce, či odporca ako právny nástupca s prechodom súhlasí alebo nesúhlasí, resp. či nástupca osobitnou formou prevzal predmetný spor alebo nie, lebo vznik tejto povinnosti vyplýva odporcovi ako univerzálnemu právnemu nástupcovi priamo zo zákona.

Odporca vo svojom vyjadrení navrhol dovolanie navrhovateľky v súlade s ustanovením § 243b ods. 1 O.s.p. zamietnuť a zaviazať ju na zaplatenie trov dovolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu. Poukázal na tú skutočnosť, že tento dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Nemožno preto tento rozsudok považovať ani za zmätočný, či nepreskúmateľný a bol vydaný a odôvodnený v súlade so zákonom. Zotrval na závere, že spoločnosť R. nie je univerzálnym právnym nástupcom M. š.p., Ž., keďže takýto záver nie je možné vyvodiť ani z obsahu uzavretej zmluvy a ani zo zákona. Pridržiaval sa všetkých svojich predchádzajúcich vyjadrení v konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie je prípustné podľa ustanovenia § 238 ods. 1, 2 O.s.p. a bolo podané v zákonom stanovenej lehote, preskúmal ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, a to bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je vecne správny.

Z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 243d O.s.p. ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní záväzný.

Dovolanie je v danej veci prípustné predovšetkým podľa § 238 ods. 2 O.s.p., t.j. preto, že sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Ak sa odvolací súd bez zákonného podkladu odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, dovolanie je prípustné bez zreteľa na to, ako odvolací súd rozhodol. Dôvodom prípustnosti dovolania je tu porovnanie právnych záverov odvolacieho súdu a právneho názoru dovolacieho súdu za nezmenených skutkových a právnych základov rozhodnutia v odvolacom konaní, ktoré ukáže, že odvolací súd sa svojvoľne odchyľil od záväzného právneho názoru dovolacieho súdu.

Odvolací súd musí rešpektovať ten právny názor, ktorý je vyslovený v rozhodnutí dovolacieho súdu. Pri úvahe, v akom smere je právny názor dovolacieho súdu obsiahnutý v jeho zrušovacom rozhodnutí pre súdy v ďalšom konaní záväzný, je treba okrem iného vziať do úvahy to, že vždy musí vychádzať z určitého skutkového základu, ktorého východiskom boli predovšetkým tvrdenia účastníkov a výsledky dokazovania v doterajšom priebehu konania. Záväznosť právneho názoru dovolacieho súdu sa preto v ďalšom konaní pred súdmi uplatní za predpokladu, že sa po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu, prípadne tiež súdu prvého stupňa, nezmení skutkový základ veci natoľko, že je vylúčená aplikácia právneho názoru dovolacieho súdu na nové skutkové zistenia a na nový skutkový záver vo veci.

O takýto prípad išlo aj v prejednávanej veci, keďže nižšie súdy v ostatných rozhodnutiach vychádzali zo skutkových záverov zistených (známych) už v čase rozhodovania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto veci. Nerešpektovanie jeho právnych záverov potom malo za následok dôvodnosť dovolania (§ 238 ods. 2 O.s.p.) proti ostatnému odvolaciemu rozsudku.

Nezostáva preto iné ako poukázať na právne závery už vyslovené Najvyšším súdom Slovenskej republiky v jeho rozhodnutí zo dňa 30. júna 1993 sp.zn. 4 Cdo 59/93, ako aj rozhodnutí zo dňa 28. septembra 2005 sp.zn. 1 Cdo 193/2005, pre prehodnotenie ktorých nie je daný žiadny právny dôvod.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov nepovažuje za potrebné opakovať odôvodnenia uvedených rozhodnutí, a preto sa v ďalšom sústredí len na ozrejmienie skutočností, ktoré viedli odvolací súd k nerešpektovaniu jeho záväzného právneho názoru vysloveného v uvedených rozhodnutiach na základe „zopakovaného a doplneného

dokazovania“ v otázke konkludentného skončenia pracovného pomeru medzi účastníkmi konania, ako aj odlišného hodnotenia pasívnej legitimácie odporcu.

Dovolací súd poukazuje predovšetkým na to, že okolnosť priznania starobného dôchodku navrhovateľke rozhodnutím z 9. júna 1992 s účinnosťou od 1. decembra 1989 nie je žiadnou novou skutočnosťou, ktorá by nebola známa dovolaciemu súdu pri jeho rozhodovaní. Uvedené rozhodnutie tvorí aj súčasť spisu, a preto za tzv. doplnenie dokazovania nie je možné považovať správu ústredia Sociálnej poisťovne v B. zo dňa 14. decembra 2007 (č.l. 314 spisu).

V tejto súvislosti je potrebné opakovane poukázať na to, že prax súdov sa aj po úkone zamestnávateľa, ktorým prejavil vôľu skončiť so zamestnancom pracovný pomer, stretáva s prípadmi, v ktorých zamestnávateľ alebo zamestnanec robia rôzne následné právne úkony, týkajúce sa niekedy tiež zrušovacieho prejavu alebo pracovného pomeru medzi nimi. Pokiaľ je sporné, či a akú vôľu v takomto úkone niektorý z nich prejavil, je v zmysle § 240 ods. 3 Zákonníka práce potrebné spornú otázku riešiť s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu. Judikatúra súdov už dávnejšie dospela napríklad k záveru, že samo vyznačenie skončenia pracovného pomeru v občianskom preukaze na žiadosť zamestnanca po tom, čo mu zamestnávateľ dal neplatnú výpoveď, neznamená ešte, že tým zamestnanec mienil skončiť pracovný pomer so zamestnávateľom (viď R 39/1985). Na potrebu dôslednej aplikácie ustanovenia § 240 ods. 3 Zákonníka práce poukázalo v obdobnej súvislosti aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 125/1996 publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 6/1997.

Dovolací súd pre účely preskúmavanej veci (i keď s dopadom na riešenie odlišnej právnej otázky) podobne konštatuje, že pokiaľ zamestnanec podal žiadosť o starobný dôchodok, v ktorej by aj uviedol, že jeho zamestnanie skončilo, a zamestnávateľa aj požiadal, aby podpisom a pečiatkou na tlačive žiadosti o starobný dôchodok potvrdil správnosť v nej uvedených údajov, nemožno z toho ešte vyvodiť, že zamestnanec v rozhodujúcom čase netrval na ďalšom zamestnávaní (§ 61 ods. 1 Zákonníka práce). Aj takýto prejav vôle zamestnanca treba vykladať v súlade s ustanovením § 240 ods. 3 Zákonníka práce a s prihliadnutím na všetky okolnosti, za ktorých k nemu došlo. So zreteľom na individuálne okolnosti prípadu treba vziať do úvahy, či vôľa zamestnanca prejavovaná v jeho právnom úkone bola vážna a či chcel alebo nechcel zotrvať na ďalšom zamestnávaní.

Skutočnosť, že by aj zákon v uvedenom období neumožňoval súbežne poberať starobný dôchodok popri zamestnaní, v ktorom bol pracovný pomer uzatvorený na dobu neurčitú, je pre posúdenie tzv. konkludentného skončenia pracovného pomeru medzi účastníkmi konania právne irelevantná. V tejto súvislosti je totiž potrebné rozlišovať medzi právnymi úkonmi, ktoré robila navrhovateľka bezpochyby so zámerom vyvolať právne účinky v pracovnoprávnom vzťahu a žiadosťou o starobný dôchodok, ktorá bola podaná so zámerom vyvolať právne účinky vo sfére dôchodkového zabezpečenia.

Odvolačí súd nesprávne právne posúdil aj otázku neexistencie pasívnej legitímácie odporcu v konaní. Opakovane je potrebné uviesť, že odvolačí súd nedoplnil dokazovanie zadovážením si odpisu zmluvy č. 118/92 o predaji majetku štátu podľa zák.č. 92/1991 Zb. uzatvorenú medzi F. a Ing. M. B. a Ing. M. H., spoločníkmi a konateľmi obchodnej spoločnosti R. so sídlom v Žiline dňa 28. júla 1992, keď táto zmluva bola už opakovane do spisu založená, oboznámená a je jeho súčasťou (viď napr. č.l. 103 spisu, č.l. 124 spisu).

Záver odvolacieho súdu o tom, že odporca R.R. nie je v žiadnom právnom vzťahu s navrhovateľkou ako zamestnankyňou bývalého štátneho podniku, pretože záväzky bývalého zamestnávateľa navrhovateľky voči navrhovateľke neprešli na spoločnosť R.R. ani na základe zmluvy o predaji majetku štátu a ani zo zákona, nie je správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že z ustanovenia § 17 zák.č. 92/1991 Zb. v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia vyššie uvedenej zmluvy vyplývalo, že práva a povinnosti podniku z pracovnoprávnych vzťahov k zamestnancom pracujúcim v podniku alebo v jeho organizačnej zložke, ktorých sa privatizácia týka, prechádzajú na nadobúdateľa.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že prvou podmienkou jeho aplikácie je skutočnosť, že práva a povinnosti, ktoré majú prejsť, vyplývajú z pracovnoprávnych vzťahov medzi zamestnancom privatizovaného podniku a takýmto podnikom, druhou podmienkou je okolnosť, že takýto zamestnanec v privatizovanom podniku alebo jeho organizačnej zložke ku dňu privatizácie pracuje a treťou podmienkou je tiež skutočnosť, že sa privatizácia týka buď celého podniku alebo práve tej organizačnej zložky, v ktorej zamestnanec pracuje.

Prechod práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov na nadobúdateľa majetku podniku (jeho organizačnej zložky) je odôvodnený tým, aby zostala v záujme ekonomického využitia podniku (jeho organizačnej zložky) zachovaná jednota hmotných, osobných a nehmotných zložiek podnikania. V rámci prechodu práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov však prechádzajú na nadobúdateľa práva a povinnosti nielen voči tým zamestnancom, ktorých pracovnoprávny vzťah v dobe prechodu voči privatizovanému podniku (doterajšiemu zamestnávateľovi) trval, prípadne voči organizačnej zložke. Uvedený prechod práv a povinností nastáva tiež u zamestnancov privatizovaného podniku (jeho organizačnej zložky), ktorí tu pôsobili a ktorí v dobe prevodu viedli u súdu s privatizovaným podnikom (doterajším zamestnávateľom) spor o určenie trvania pracovného pomeru, prípadne neplatnosti rozviazania pracovného pomeru. V dôsledku toho, že trvanie pracovného pomeru, prípadne jeho rozviazanie, ku ktorému došlo pred účinnosťou prevodu, bolo spochybnené, nie je tu a ani nemôže byť istota, či pracovný pomer skončil. Pretože v okamžiku rozhodnom pre prechod práv a povinností z pracovnoprávneho vzťahu k takémuto zamestnancovi nie je možné považovať pracovný pomer za skončený a pretože pracovný pomer môže v prípade jeho úspechu na súde naďalej trvať, prechádzajú na nadobúdateľa práva a povinnosti z pracovnoprávných vzťahov tiež k týmto zamestnancom. (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 18. septembra 1997 sp.zn. 2 Cdon 1495/96 uverejnený pod č. 82 v časopise Soudní judikatura, ročník 1997, obdobne sp.zn. 21 Cdo 2611/2003 - R 52/2005 civ.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť aj to, že k takémuto prechodu práv a povinností dochádza priamo zo zákona a to bez ohľadu na obsah uzatvorenej privatizačnej zmluvy obsahujúcej prípadne aj zoznam preberaných zamestnancov a súdnych sporov, v ktorom sa pracovník, ktorý uplatňuje na súde neplatnosť rozviazania pracovného pomeru alebo určenie trvania pracovného pomeru, nenachádza.

Zo všetkých uvedených dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1 O.s.p. z dôvodu podľa §241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že právny názor dovolacieho súdu vyslovený v tomto rozhodnutí je záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu aj o trovách pôvodného konania ako i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. júna 2011

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová